

Bezpečnostní analytik: Sovětská invaze v ČSSR v roce 1968 byla domluvena s Američany! Co přesně získaly USA díky potlačení pražského jara?

- CZ24 News | 25. srpna 2020

ČESKO/SLOVENSKO: Jan Schneider v souvislosti s výročím invaze vojsk Varšavské smlouvy do Československa poskytl svůj komentář k těmto tragickým událostem.

Jan Schneider se pozastavil nad invazí vojsk Varšavské smlouvy do Československa v roce 1968. Český expert zdůrazňuje, že pohled na tyto události se vyznačuje značnou mírou zkreslení, kdy je přehlížena řada důležitých skutečností. Jedná se především o roli některých hráčů, kteří profitovali z potlačení reformního procesu v Československu.

Bezpečnostní analytik Jan Schneider v souvislosti s výročím invaze vojsk Varšavské smlouvy do Československa poskytl svůj komentář k těmto tragickým událostem. Podle něj jejich výklad v současné době často nevystihuje to, co se ve skutečnosti odehrálo před dvaapadesáti lety na území Československa.

Jak uvádí Schneider, jedním z hlavních bodů kritiky je to, že se často zamlčuje role některých členů Varšavské smlouvy, kteří se podíleli na okupaci. Většinou se totiž mluví o úloze Sovětského svazu, zatímco aktivní účast Polska, Maďarska a Bulharska není objektem podstatné diskuze či analýzy.

Český expert neopomněl ani to, že se v případě Polska a Maďarska jednalo o již druhou okupaci Československa z jejich strany, přičemž poprvé k tomu došlo v roce 1938, když tyto státy nebyly spojenci Moskvy.

Dále Schneider dodává, že slova o okupaci Československa Sovětským svazem v roce 1945 jsou naprostým nesmyslem, jelikož po osvobození československého území od nacistů Rudou armádou Moskva stáhla své vojenské jednotky. V roce 1968 totiž Československo bylo jednou z mála střeoevropských zemí, kde nebyly rozmístěny žádné cizí vojenské jednotky.

Dohoda dvou velmocí

Podle názoru Jana Schneidera by v případě, kdy by sovětské vojenské jednotky dostaly povolení zůstat na území Československa i po vojenských cvičeních Varšavské smlouvy, k násilné invazi v roce 1968 možná ani nikdy nedošlo. Rozmístění sovětských vojsk v Československu mělo totiž být součástí vyrovnání taktických pozic mezi NATO a Východním blokem.

„Jak vyplynulo ze sovětsko-amerických jednání v Glassboro 1967 – zřejmě šlo o vyrovnání taktických pozic obou vojenských bloků, které bylo podmínkou dalších strategických rozhovorů o jaderném odzbrojení, které pak probíhaly bez ohledu na rozhořčení kvůli okupaci Československa a byly zakončeny smlouvou SALT I v roce 1972. To rozhořčení se spíše týkalo způsobu provedení, nikoliv samotného faktu. Ten byl zřejmě domluven,“ tvrdí expert.

Jako další potvrzení této skutečnosti slouží i slova vlivného amerického diplomata Henryho Kissingera, jenž kdysi uvedl tři důvody, proč se Washington rozhodl nevměšovat se do vnitřní

roztržky ve Východním bloku. Prvním bylo to, že se Američané pevně drželi principu vzájemného nevměšování se do cizí sféry vlivu, který vyplýval z Jaltské dohody. Další příčinou se stalo to, že tehdejší americký prezident Lyndon Johnson nechtěl, aby tento konflikt zmařil jednání o jaderných zbraních mezi Moskvou a Washingtonem. Nakonec, možný úspěch reformy v Československu by nebyl pozitivním výsledkem nejen pro sovětské vedení, ale i pro americké politiky.

„A za třetí si vůbec nepřáli, aby pražské jaro „zvítězilo“ a prokázalo přednosti „socialismu s lidskou tváří“. Pro ně bylo naopak podstatné, aby socialismus vůči kapitalismu neprokázal žádné své kvality,“ uvádí Schneider s odkazem na slova Kissingera.

Jan Schneider